

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna a sudcov JUDr. Martina Vladika a JUDr. Viery Petríkovej, v právnej veci žalobcu : **J. T.**, bývajúci P., zastúpený JUDr. J. P., advokátom v S., proti žalovanému : **D., a.s.**, S., zastúpený JUDr. Ľ. P., advokátom v S., o zaplatenie **36 180,03 € s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Senica pod sp.zn. 4 C 104/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 22. decembra 2009 sp.zn. 9 Co 225/2009

t a k t o :

Z a m i e t a dovolanie žalobcu v časti výroku, v ktorom bola vo zvyšku žaloba zamietnutá.

O d m i e t a dovolanie žalobcu vo výrokoch, ktorými mu bola prisúdená suma 6 244,57 €, v príslušenstve pohľadávky a uložení rozhodnúť o nároku žalobcu na náhradu mzdy za nevyplatenú dovolenku za obdobie rokov 1999 až 2004.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy dovolacieho konania v sume 360,75 € do rúk alebo na účet JUDr. Ľ. P. do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Senica (v poradí druhým) rozsudkom z 23. apríla 2009 č.k. 4 C 104/2007-287 uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 18 925,18 € s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % zo sumy 29 176,09 € od 1.5.1999 do 22.12.2006, so 17,6 % úrokom z omeškania zo sumy 18 925,18 € od 23.12.2006 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vyslovil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania

vo výške 2 962,87 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku JUDr. J. P.. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že právny predchodca žalovaného so žalobcom neplatne skončil pracovný pomer okamžite a preto, keď žalobca oznámil žalovanému, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával vznikla povinnosť žalovanému poskytnúť žalobcovi náhradu mzdy v zmysle § 61 Zákonníka práce. V zmysle § 61 ods. 1 Zákonníka práce táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, kedy oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, t.j. 9.3.1999 až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo ak dôjde k skončeniu pracovného pomeru. Podľa názoru súdu žalobcovi patrí náhrada mzdy za čas od 9.3.1999 do 11.12.2006. Počiatok predstavuje dátum, keď žalobca oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní a ukončenie 11.12.2006 predstavuje dátum, kedy žalobca ukončil pracovný pomer. Podľa potvrdení o priznaní k dani z príjmu fyzických osôb vykazoval žalobca stratu v rokoch 1999 až 2002, 2006. Žalobca napriek stratovému podnikaniu si nezabezpečil iné zamestnanie s pravidelným príjmom. Súd mal za preukázané zo správ U., spol. s r.o. S., E. K., s.r.o. S., A., a.s. S., A., s.r.o. S., že žalobca v období od 9.3.1999 do 11.12.2006 sa zaujímal o prácu u týchto zamestnávateľov, nebol však zamestnaný. Žalobca nepokračoval v podnikaní, lebo mal zhoršený zdravotný stav, čo bolo preukázané zo správy obvodnej lekárky MUDr. K., ktorá potvrdila, že žalobca sa dlhodobo liečil na vysoký krvný tlak a depresie, ktoré sa ku koncu roku 2005 výrazne zlepšili a navrhovanú liečbu psychiatrom žalobca odmietol, pretože jeho stav sa začal výrazne zlepšovať. Vzhľadom k tomu, že náhrada mzdy podľa § 61 ods. 2 Zákonníka práce nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si pracovník nemohol zarábať v dôsledku toho, že mu organizácia znemožnila konať prácu, ku ktorej sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy, a ku ktorej bol tiež schopný a ochotný, ale má povahu satisfakcie voči pracovníkovi, a súčasne aj sankcie voči organizácii, ktorá bezdôvodne pristúpila k okamžitému zrušeniu pracovného pomeru s pracovníkom. Náhrada mzdy podľa § 61 ods. 2 Zákonníka práce nemusí byť rovnajúcim sa nárokom obdobiu, po ktoré žalobcov pracovný pomer u žalovaného trval, pretože pre žalobcu ide o satisfakciu – morálne zadosťučinenie za neplatné skončenie pracovného pomeru žalovaného – povinného subjektu a sankciu vo sfére majetkovej za to, že neplatne skončil pracovný pomer, neprideloval žalobcovi prácu a znemožnil mu plniť si povinnosti vyplývajúce z pracovnej zmluvy.

Žalobca si svojím návrhom uplatnil náhradu mzdy vo výške 645 140,-- Sk. Žalobcovi vznikol nárok na náhradu mzdy v celkovej výške 29 176,09 € za obdobie od 9.3.1999 do 11.12.2006.

Žalobca si však uplatnil svojím návrhom náhradu mzdy vo výške 645 140,-- Sk, čo je 21 414,72 €, pričom z tejto sumy bola zaplatená suma 75 000,-- Sk, t.j. 2 489,54 €, takže zostáva zaplatiť k úhrade suma 18 925,18 €. Súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 18 925,18 € s úrokom z omeškania z dôvodu, že nemôže prekročiť návrh žalobcu, ktorým je viazaný, keďže nejde o prípad uvádzaný v § 153 ods. 2 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trnave rozsudkom z 22. decembra 2009 č.k. 9 Co 225/2009-426 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti náhrady mzdy od 17.10.1999 do 11.12.2006 zmenil tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 6 244,57 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol. Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti 17,6 %-ného úroku z omeškania zo sumy 29 176,09 € od 1.5.1999 do 22.12.2006 a 17,6 % úrok z omeškania zo sumy 18 925,18 € od 23.12.2006 do zaplataenia zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uložil súdu prvého stupňa rozhodnúť o nároku žalobcu na náhradu mzdy za nevyplatenú dovolenku za roky 1999 až 2004. V odôvodnení uviedol, že predmetom tohto konania je náhrada mzdy z neplatného zrušenia pracovného pomeru okamžite odo dňa 9.3.1999 do 11.12.2006. Žalobcovi podľa súdom vypočítaného priemerného mesačného zárobku by mala patriť náhrada za každý mesiac 10 148,49 Sk. Za rok 1999 si žalobca uplatnil priemerný mesačný zárobok 7 128,-- Sk, preto súd viazaný návrhom vychádzal z tejto výšky mesačne uplatnenej mzdy. Zdôraznil, že náhrada mzdy podľa § 61 ods. 2 Zákonníka práce nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si pracovník nemohol zarobiť v dôsledku toho, že mu organizácia znemožnila konať prácu, ku ktorej sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ku ktorej bol tiež schopný a ochotný, ale má povahu satisfakcie voči pracovníkovi a súčasne aj sankcie voči organizácii, ktorá bezdôvodne pristúpila k okamžitému zrušeniu pracovného pomeru s pracovníkom. Súd prvého stupňa priznal žalobcovi náhradu mzdy od 9.3.1999 do 11.12.2006. Na základe odvolania žalovaného, ktorý nesúhlasil s náhradou mzdy žalobcu od 17.10.1999 (od vyradenia z evidencie uchádzačov o zamestnanie) bolo povinnosťou odvolacieho súdu skúmať, či za obdobie tomuto nasledujúce patrí alebo nepatrí žalobcovi náhrada mzdy. Rozsudok súdu prvého stupňa preto v časti priznanej náhrady mzdy do 17.10.1999 je právoplatný, preto rozhodoval týmto rozsudkom len o náhrade mzdy od 17.10.1999. Sporným je potom časť októbra 1999, mesiace november a december 1999 ako i roky 2000 až 2006 vrátane. V konaní bolo preukázané, že žalobca počas súdneho sporu účastníkov o neplatnosť skončenia pracovného sporu až do platného skončenia pracovného

pomeru (na základe dohody účastníkov) nepracoval. Bolo preukázané, že evidenciu na úrade práce skončil preto, že sa z úradu práce sám odhlásil a rozšíril si predmet svojho podnikania. V zmysle § 61 ods. 1, 2 Zákonníka práce považoval nárok žalobcu na priznanie náhrady mzdy v ním uplatnenom rozsahu za dôvodný až do 31.12.2001 (polovica októbra, dva mesiace roku 1999, za rok 2000 uplatnená mzda po 7 128,-- Sk a rok 2001 uplatnená mzda po 7 064,-- Sk mesačne), pričom ide o obdobie, kedy je možné zohľadniť stav žalobcu nájsť si zamestnanie, prípadne zadovážiť si prostriedky na výživu vlastnou prácou. V tomto období žalobca podnikal, je potrebné zdôrazniť ale i to, že žalobca vždy popri zamestnaní u žalovaného podnikal, pretože oprávnenie na podnikanie mal už od roku 1994. Odvolací súd takto žalobcovi priznal náhradu mzdy v rozsahu 100 % zohľadniac neplatný právny úkon zo strany žalovaného, stratu zamestnania žalobcu u žalovaného, ktorá práca bola hlavným zdrojom jeho príjmu, jeho vek, zdravotný stav, ponuku na trhu práce, jeho čiastočnú schopnosť zadovážiť si prostriedky na živobytie vlastnou prácou (podnikanie), jeho schopnosť podnikat' po skončení pracovného pomeru žalovaného (po roku 2006 doposiaľ) a tiež jeho kvalifikáciu a zručnosť. Dospel však k záveru, že za roky 2002, 2003, 2004, 2005 a 2006 nie je možné žalobcovi priznať náhradu mzdy. Má za to, že bolo v reálnych možnostiach a schopnostiach žalobcu nájsť si ďalšie zamestnanie, prípadne zadovážiť si prostriedky na obživu v rámci podnikania. Argumentácia žalobcu o tom, že jeho fyzická i psychická situácia bola v tomto období zlá, prepadol depresii a nedokázal situáciu zvládnuť, akokoľvek je pravdivá, nemožno ju preniesť výlučne na ťarchu žalovaného a to tak, aby niesol ekonomickú zodpovednosť za situáciu, v ktorej sa žalobca ocitol. Čiastočnou satisfakciou pre samotného žalobcu (i podľa jeho vlastného vyjadrenia) bol výsledok predchádzajúceho sporu, v ktorom bol úspešný a v súdnom konaní bola vyslovená neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru a ďalšou satisfakciou je tiež priznaná mzda za cca 1/3 celého obdobia, po ktorej žalobca nepracoval, a ktorá bola v rámci tohto sporu žalobcovi prisúdená. Žalovaný týmto nesie adekvátnu a dostatočnú zodpovednosť za nesprávnosť svojho rozhodnutia a má to na neho i pozitívny preventívny charakter pre to, aby sa takéhoto konania voči svojim zamestnancom v budúcnosti vyvaroval. Pre žalobcu má byť táto náhrada tiež finančnou satisfakciou, ktoré satisfakciou mzda za roky 1999 až 2001 v plnom rozsahu (takmer tri roky) splní. Bolo na žalobcovi, aby si v tomto období dokázal svoju osobnú situáciu vyriešiť, aby sa zapojil do práce, pretože nebol práceneschopný, invalidný, či inak nepovoláný pracovať. Odvolací súd prihliadol k okolnosti, že žalobca mal vydané živnostenské oprávnenie, ktoré si po začatí súdneho sporu s právnym predchodcom žalovaného rozšíril o ďalšiu podnikateľskú činnosť

a preto sa mohol venovať podnikaniu. Dospel teda k záveru, že žalobca neunesol bremeno dôkazu na preukázanie, prečo počas celého obdobia existencie sporu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru nepracoval, prípadne, že nepracoval preto, že bol so žalovaným v spore a preto ho nik nechcel zamestnať. Pri rozhodovaní o práve žalobcu na náhradu mzdy bolo potrebné zohľadniť z hľadiska uvedeného v § 61 ods. 1, 2 Zákonníka práce predovšetkým prečo žalobca nebol medzitým inde zamestnaný, z akého dôvodu sa do práce nezapojil, aký zárobok by dosiahol, ak by pracoval. Ustanovenie § 61 ods. 1, 2 Zákonníka práce ochraňuje pracovníka neprávom prepusteného z pracovného pomeru po zodpovedajúcu dobu, než sa mu podarí nájsť si prácu, prípadne i nad rámec tohto obdobia, ak je to v danej veci preukázané, daným pomerom zodpovedajúce a dôvodné. Žalobca v konaní nevyprodukoval dôkazy na logické zdôvodnenie toho, prečo sa od marca 1999 do decembra 2006, t.j. za čas takmer 8 rokov nezapojil do práce. Nie je možné, aby mu za celé toto obdobie poskytol náhradu mzdy žalovaný, išlo by o neprimeraný výkon práva, keď žalobca dôvody prečo nepracoval, ničím relevantným, presvedčivým nepreukázal a nevysvetlil. Predložené potvrdenia o tom, že sa uchádzal o prácu, nie sú prejavom intenzívnej snahy žalobcu prácu si nájsť a žalobca si mal a mohol prácu hľadať nielen v mieste svojho bydliska, ale i v jeho širšom okolí. Zdravotné potiaže žalobcu, aj keď boli vážne a v danej situácii ťaživé, beznádejné, nedosiahli takého stupňa, aby sa žalobca nemohol zamestnať, pretože stále bol práce schopný s dobrou pracovnou kvalifikáciou (stredoškolské vzdelanie a prax). Keďže povinnosťou súdu v takomto konaní je prihliadnuť aj na to, prečo sa zamestnanec do práce nezapojil a žalobca o tom nepreukázal relevantné dôvody, muselo sa to premietnuť do spôsobu – výsledku rozhodnutia súdu, preto mu bola priznaná mzda za obdobie do 31.12.2001 a vo zvyšku odvolací súd jeho žalobu zamietol. Žalobcovi za rozhodné obdobie od 17.10.1999 do 31.12.2001 patrí náhrada mzdy vo výške 6 244,57 €. Preto pokiaľ súd prvého stupňa priznal žalobcovi náhradu mzdy za uvedený čas nad rámec tohto prísudku a aj za ďalšie obdobie, v tejto časti odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a jeho žalobu zamietol. Odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné priznať žalobcovi prisúdenú náhradu mzdy za uvedené obdobie aj ako sankciu voči žalovanému a nebolo možné, aby sa žalovaný z tejto náhrady vyvinil ani aktivitami žalobcu, na ktoré v odvolacom konaní poukazoval. Išlo predovšetkým o verejnoprospešnú činnosť žalobcu v rámci jeho účasti v prezidentskej kampani I. G.. Obdobne nebolo možné nepriznať žalobcovi náhradu mzdy pre jeho mimopracovnú záľubu – chov a výcvik psov. Uvedené aktivity, akokoľvek rozsiahle, či zamestnávajúce žalobcu, nepresahovali potrebný rámec na plnenie si pracovných

povinností. Ide predovšetkým o aktivity mimopracovnej, verejnoprospešnej, či patriace do oblasti koníčkov a záľub, ktoré nemajú bezprostredný dopad na pracovnú schopnosť, pracovné dispozície, pracovné uplatnenie. Ide o aktivity a záľuby, ktoré môže pracovník vyvíjať popri existencii plnenia si riadnych pracovných povinností. Tieto aktivity žalobcu neboli zamerané na získanie majetkového prospechu, týka sa to ako účasti žalobcu v prezidentskej kampani, tak i v rozvíjaní jeho záľuby v chove psov. Tieto aktivity tiež spadajú do obdobia, za ktoré žalobcovi odvolacím súdom už ani náhrada mzdy nebola priznaná, takže v danom konaní nemajú podstatný a rozhodujúci význam. Zrušenie rozsudku prvostupňového súdu vo výroku o príslušenstve pohľadávky odôvodnil nepreskúmateľnosťou rozhodnutia súdu prvého stupňa. Keďže žalobca si okrem náhrady mzdy za jednotlivé mesiace uplatnil i náhradu mzdy za nevyplatenú dovolenku a to za december 1999 až december 2004 vrátane, pričom súd prvého stupňa o týchto nárokoch nerozhodoval, uložil súdu prvého stupňa rozhodnúť o tomto mzdovom nároku žalobcu.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním. Prípustnosť odôvodnil ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť tým, že konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nebralo v dostatočnom rozsahu do úvahy zistený skutkový stav veci. K jeho schopnosti podnikat' po skončení pracovného pomeru u žalovaného od roku 2006 doposiaľ sa už tiež vyjadril a odvolací súd zrejme jeho vyjadrenie nepochopil a to i z dôvodu, že si vec vôbec nepreveril. Od skončenia pracovného pomeru u žalovaného, teda od 28.2.2007 spolupracuje iba s firmou A., s.r.o. S. tým spôsobom, že má s touto firmou uzavretú zmluvu o dielo a príjmy od uvedenej firmy sú jedinými jeho príjmami. Firma A., s.r.o. mu túto formu umožnila aj z tohto dôvodu, že jej konateľ mu v kritickom období, keď nemal žiadne finančné prostriedky poskytol pôžičku a takouto formou mu vlastne umožnil aj jej splácanie. Jeho zdravotné potiaže v spornom období boli natoľko závažné, že mu neumožnili pre psychické problémy zapojiť sa do pracovného pomeru. Kto sa v takejto situácii a tak dlhé obdobie nedostal do tohto stavu, nevie určite pochopiť nemožnosť riešiť vzniknutú situáciu. K tom by iste vedeli odborný posudok vydať iba odborníci z odboru psychiatria, resp. psychológia. Podľa jeho názoru sa jedná o neobjektívne rozhodnutie odvolacieho súdu bez dôkladného preverenia dôkazov, či nerešpektovanie a nepreverenie navrhnutých dôkazov, ktoré majú rozhodujúci vplyv na spravodlivé a objektívne rozhodovanie. V dodatku k dovolaniu z 12. marca 2010 žalobca poukázal na negatívny pracovný posudok spoločnosti D., a.s. na

jeho osobu zo dňa 4.4.2007, ktorý ho diskvalifikoval na trhu práce v S. ako aj okolí. Navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení navrhol dovolanie žalobcu ako neodôvodnené zamietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), týka sa to časti výroku, v ktorom bola vo zvyšku žaloba zamietnutá, preskúmal v tejto časti napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatneným dôvodmi. Obligatorne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolateľ žiadnu z týchto väd nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani vadu tejto povahy dovolateľ nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych právnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľ nenamietal, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Dovolateľ vo svojom dovolaní spochybňuje správnosť zistenia skutkových záverov nižších súdov, či nedostatočné zistenie skutkového stavu veci – v tomto smere bol najvyšší súd viazaný ako rozsahom tak i obsahom podaného dovolania – možno uviesť len to, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm.a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumom nimi vykonaného dokazovania.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám

vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Zo všetkých týchto dôvodov je zrejmé, že rozsudok odvolacieho súdu v časti výroku, v ktorom bola vo zvyšku žaloba zamietnutá je z hľadiska uplatnených dovolacích dôvodov správny. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol v časti výroku, v ktorom bola vo zvyšku žaloba zamietnutá.

Dovolateľ podaným dovolaním napadol celý rozsudok odvolacieho súdu, teda aj výroky, ktorými mu bola prisúdená suma 6 244,57 €, ktorým bolo zrušené príslušenstvo pohľadávky a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie ako aj výrok, ktorým bolo uložené súdu prvého stupňa rozhodnúť o nároku žalobcu na náhradu mzdy za nevyplatenú dovolenku za roky 1999 až 2004.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., a proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné ešte aj v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O.s.p.

V prejednáwanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v istine 6 244,57 €, pričom nevyslovil prípustnosť dovolania a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu (v istine 6 244,57 €) nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa. Dovolanie žalobcu smeruje aj proti výrokom odvolacieho súdu, ktorými bolo zrušené príslušenstvo pohľadávky a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a uložené súdu prvému stupňa rozhodnúť o nároku žalobcu na náhradu mzdy za nevyplatenú dovolenku za roky 1999 až 2004. Dovolaním napadnuté výroky rozsudku odvolacieho súdu, jednak o zrušení príslušenstva pohľadávky a uložení súdu prvého

stupňa rozhodnúť o nároku žalobcu na náhradu mzdy za nevyplatenú dovolenku za roky 1999 až 2004 nevykazujú niektorý zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. ani § 239 ods. 1, 2 O.s.p., z uvedeného je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaných zákonných ustanovení nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu výroku odvolacieho súdu v istine 6 244,57 €, zrušujúcemu výroku odvolacieho súdu v príslušenstve pohľadávky a výroku odvolacieho súdu, ktorým uložil súdu prvého stupňa rozhodnúť o nároku žalobcu na náhradu mzdy za nevyplatenú dovolenku za roky 1999 až 2004, ale sa zaoberal otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonnom ustanovení skutočne trpí.

Dovolací súd existenciu väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. však nezistil, naostatok žiadnu z uvedených väd netvrdil ani žalobca.

Nakoľko prípustnosť dovolania žalobcovi nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., § 239 O.s.p. ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie vo výrokoch, ktorými mu bola prisúdená suma 6 244,57 €, v príslušenstve pohľadávky a uložené rozhodnúť o nároku žalobcu na náhradu mzdy za nevyplatenú dovolenku za obdobie rokov 1999 až 2004 v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti

ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti a námietok dovolateľa, z ktorých niektoré sú už dávno neaktuálne (napr. dovolací dôvod o nedostatkoch v skutkových zisteniach, od účinnosti zákona č. 353/2003 Z.z. neexistuje a pod.).

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešný účastník v dovolacom konaní podal návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu priznal náhradu trov, ktorá spočíva v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalovanému vypracovaním vyjadrenia z 28. mája 2010 k dovolaniu žalobcu (§ 14 ods. 1 písm.c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 353,54 € (vychádzajúc z substrátu 18 925,18 € – 220,74 € + 132,80 €) čo s náhradou hotových výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 tejto vyhlášky, t.j. 7,21 €) predstavuje spolu 360,75 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. marca 2011

JUDr. Jozef K o l c u n, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková